

anden Statsmagts Ret. Dertil kommer nu, at, som denne Lov foresligger, er der adskillige Punkter, der maae blive Gjenstand for meget store og udstrakte Tvivl. Nogle af disse Punkter ere ganske af den Art, at kun Administrationen kan afgjøre dem (S. N. Hansen: Hør!); men andre synes mig efter deres Natur nødvendigt at fordre Domstolenes Afgjørelse, og da den ærede Forslagsstiller netop raaber Hør! til min første Ytring, skal jeg gjøre opmærksom paa, at ved Udeladelse af det Afsnit af hans Vædringsforslag Nr. 4, som jeg har paaapeget, vil der ikke skee noget Skaar i Administrationens Ret til at afgjøre, hvad den nødvendig maa være ene om at afgjøre, men kun blive forbeholdt Domstolene Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal, som efter deres Natur høre derunder. Jeg skal nævne et Exempel. Der staaer i Lovforslagets § 3 en Bestemmelse, som kan faae en overordentlig vid Udstrækning. Det er den, at Enhver, som ansættes med en Lønning, der er fastsat i en Lønningslov, skal være pligtig, hvad enten noget udtrykkeligt Forbehold er taget ved Ansættelsen eller ikke, at underkaste sig de Forandringer i hans Embedsforretningers Omfang og Bessaffenhed, som senere maatte blive bestemte. Dette er et Bud, som vilde kunne medføre overordentlig store Følger for en Embedsmand; thi der er aldeles ingen Grændse. Forandringerne kunne være af den Art f. Ex., at en administrativ Embedsmand kan blive pligtig til at finde sig i, at der under hans Function henlægges en dømmende Myndighed, og omvendt kan en dømmende Embedsmand blive pligtig til at finde sig i, at der paalægges ham administrative Forretninger, som han er aldeles fremmed for, som han ikke har sat sig ind i, og som han mulig efter sine Egners eiendommelige Bessaffenhed vil have særdeles Banffeligbed ved at udføre. Man kan derfor ikke stemme for denne Paragraph uden i Forventningen om, at den i det praktiske Liv vil blive anvendt af Administrationen med billigt og rigeligt Hensyn

haade til det enkelte Embedes Bessaffenhed og til den paagjældende Embedsmands personlige Oualfficationer. I det Tilfælde, jeg her exempelvis har nævnt, vilde det nu være umuligt at lade Domstolene skride ind og sige, hvorvidt den Forandring, Administrationen havde foretaget, var en saadan, at den gav Embedsmanden en Ret til at modsætte sig den eller ikke. Men om saaledes Noget maa blive staaende som henhørende alene under Administrationen, ligger jo dert ingen Grund til at unddrage Domstolene Afgjørelsen af det simple og klare Spørgsmaal: Hvad er efter den eller den Lønningslov i dette bestemte Tilfælde et vist Embedes lovlige Indtægt? Jeg kalder dette et klart og simpelt Spørgsmaal, og det er det i denne abstracte Form, men i ethvert enkelt concret Tilfælde kan der opstaae Tvivl, der kunne være vanskelige nok, og disse Tvivl er det Domstolenes Sag at afgjøre. Dersom man er saa særdeles hange for, at Domstolene skulle gribe utilbørligt ind i Administrationens Frihed, forekommer det mig, at en Henvisning til, hvad der er foregaaet i de sidste 20 Aar i denne Henseende, maa kunne give al mulig Beroligelse, thi skjøndt der er kommet nogle Afgjørelser, hvor Domstolenes Mening om den gjældende Lov har været forskjellig fra Ministeriets, have disse Tilfælde paa ingen Maade havt et saadant Omfang, at de kunde gribe forstyrrende ind i Forholdet mellem den overordnede Administration og de underordnede Embedsmænd. Og den Afgang, der har været for Embedsmændene til at søge Domstolenes Afgjørelse, har paa den anden Side fjernet en heel Deel ond Villie, en heel Deel Mistvivl og Misforståelse, som meget let vilde kunne følge af, at Administrationen alene skulde kunne afgjøre de Tvivlsmaal, der maatte opstaae. Jeg troer derfor, at den lovgivende Mngt vil handle i sin egen Interesse ved ikke at vedtage Slutningsbestemmelsen, af Vædringsforslaget under Nr. 4, og det er min Tro, at man uden Skade tillige kan